

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН МАХАУТ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

— Сторете път за махаута! — изрева дежурният по столова.

Всички освен мен станаха на крака. На никой кораб не бях виждал подобно нещо. Зяпнах към вратата. Някакъв мършав, дребен французин от Луизиана влезе, огледа застиналия екипаж, изкиска се, изчерви се и отиде да седне. Всички седнаха и продължиха, сякаш не бе станало нищо особено.

— Абе, какви са тия тъпи щуротии? — запитах аз Уоки Робинсън. С него се знаехме от друг кораб. А на това корито ми беше пръв ден и за пръв път сядах в столовата.

Уоки налага невероятно количество ориз и го преглътна със също тъй невероятно количество студен чай.

— Това — рече той, използвайки косматата си ръка вместо салфетка, — е Жак, Убиеца на великани. Жак Люшер, огняр от нощната вахта. Питаш за тъпите щуротии? Нищо, само си правим майтап. Тоест... може и да е майтап. На него му харесва.

— Убиец на великани? Тоя блатен жабар? Като го гледам, той май и лопатата едвам върти.

Уоки се разсмя.

— Така си мислеше и Мъгси.

— Мъгси ли? Да не искаш да кажеш...

— Да, точно същият. Всичките сто и десет кила на Мъгси Трент, ужасът на Проктър, биячът от Мобил, страшилището на Хюстън, горилата от Галвистън...

— Добре, Уоки, добре — прекъснах го аз. Знам си стоката; можеше да продължи така до края на плаването. — И какво общо има тая кльоцава жаба?

— Ще ти кажа. Слушай сега. — Уоки запали цигара, за да пропъди комарите и се облегна назад. — Преди две плавания Мъгси ни беше старши. Знаеш го, Мъгси. Един и осемдесет и пет, повече мускул, отколкото мозък. На такъв мозък и не му трябва. Свястно момче, ако не му се пречкаш когато е в настроение и стоиш по-надалеч, когато не е.

Една вечер, значи, си играем карти тук в столовата. Мъгси седи хей-там, а пък жабарят кибичи на масата зад него. Кротува и думичка не обелва. По някое време на Мъгси му се падат три дами, три деветки и четворка. Веднага сваля картите; ако някой няма каре, цялата тайфа

му дължи по два долара. Всички клюмват освен първия помощник; той се ухилва и сваля от двойка до осмица спатии. Което значи, че Мъгси е вътре с четири долара.

Никой не помни Мъгси някога да е губил и да остане в настроение.

— Мошеници! — виква той, после става и тегли на онзи дребосък един страхотен тупаник.

Люшер отхвърква като летяща риба и забива глава в преградата с един такъв звук, дето никога няма да го забравя. Мъгси понечва да скочи върху него, обаче помощникът го хваща за ръката и казва:

— Ти раздаваш, Мъгси.

Мъгси малко омеква и всички пак седат освен двама, дето отиват да изнесат жабаря.

След пет минути той отново довтасва. Едвам се държи на крака, обаче по-бесен тип в живота си не съм виждал.

— Мугси — вика, — ти държи с мен като плъх, не? Тъй. Сега аз плъх. Убива теб като плъх. Ти все някога трябва да спи, не?

И изчезва. Странна работа, обаче играта прекъсва.

След един час Мъгси отива в спалното на огнярите и заварва жабаря седнал на койката да точи нож с острие трийсет сантиметра. Гледа онзи здравеняк, хили се и продължава. Мъгси излиза. Когато напуска вахта през нощта, пъхва глава в отдушника на огнярите. Пак чува познатото съскане. Не си ляга. Обикаля по палубата и се мъчи да прогони съня. По някое време гледа — Люшер седнал навън и точи ножа. Вахта-невахта, Мъгси се връща на щурвала. И остава там единайсет часа наред.

Втората нощ пак същото. Мъгси вече едвам се държи от умора и страх. Веднъж минава зад французина; Люшер се обръща съвсем бавно и стиска ножа. Не гледа Мъгси; ножа гледа. Мъгси се прибира.

Третата нощ, някъде към един, плаваме по Мисисипи. Ние от вахтата сме се събрали на кърмата и зяпаме бреговете. Мъгси се прави на весел, обаче е полумъртъв от страх и безсъние. По-уплашен човек не съм виждал. Изведнъж подскача до небесата. Люшер е до него и острието лъщи в лунната нощ. Мъгси не издържа. Такова нещо никога не съм виждал. Плаче. Пита Люшер какво иска. Казва, че ще направи всичко — всичко... Люшер се ухилва и шепне:

— Или скачай зад борд, или бягай долу да ми лъсне обувки.

И оная грамада от мускули лъска обувки. Туй то. На първото пристанище слиза и повече не се мярка. Не смее да ни погледне в очите.

Отново погледнах дребничкия французин.

— Знаеш ли, отсега нататък два пъти ще си помисля, преди да нарека някого юначага... Уоки, ами защо дежурният му вика махаут?

— Не си ли чувал? На Цейлон има едни такива дребосъци. Носят остен с кука и ако рекат, карат слоновете да се изправят на задни лапи.

На вечеря и аз не пропуснах да стана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.